

Sygn. akt VII Ua 4/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Makarewicz

Sędziowie SO Danuta Dadej-Więsyk /spr./

SR del. do SO Renata Borek-Buchajczuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 r. w Lublinie

sprawy z wniosku M. L.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt VII U 532/12

apelację oddala.

Sygn. akt VII Ua 4/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2014 roku sygn. akt VII U 532/12 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie po rozpoznaniu sprawy M. L. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. o ustalenie stopnia niepełnosprawności na skutek odwołania J. M. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 23 maja 2012 roku znak(...) odwołanie oddalił.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Orzeczeniem z dnia 11 kwietnia 2011 roku nr (...) Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. wydał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności M. L.. Podniesiono, iż załączona do wniosku dokumentacja jak i bezpośrednie badanie lekarskie wykazało istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do osób o podobnych kwalifikacjach zawodowych o pełnej sprawności fizycznej i psychicznej, co kwalifikuje go do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

W dniu 11 kwietnia 2012 roku M. L. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia w wyniku jego rozpoznania Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. zmienił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej symbolu niepełnosprawności, a w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy.

W celu ustalenia stanu zdrowia M. L., a tym samym oceny zasadności odwołania skarżącego, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu dermatologii i laryngologii.

W opinii z dnia 11 marca 2013 roku biegły sądowy lekarz specjalista (...). Biegły zauważył, że w związku z tą chorobą skarżący pozostaje pod stałą opieką medyczną, wskazał również, iż (...) jest chorobą przewlekłą, a u badanego przebiega z okresami częstych nawrotów i tendencją do uogólniania się. W ocenie biegłego, u wnioskodawcy, przekłada się to na obniżenie zdolności do wykonywania pracy. Zmiany bowiem wymagają intensyfikacji leczenia, codziennej właściwej pielęgnacji oraz unikania bezpośredniego kontaktu z substancjami alergizującymi. Biegły dermatolog podniósł, iż schorzenie to, nie powoduje jednakże konieczności wsparcia drugich osób w pełnieniu ról społecznych i zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Stąd biegły zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Natomiast biegły sądowy specjalista (...) i w związku z tym również zakwalifikował wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Do powyższej opinii biegłego dermatologa zarzuty złożył M. L. domagając się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu dermatologii. Wnioskodawca nie zgłaszał zarzutów ani zastrzeżeń do opinii biegłego laryngologa, nie wnosił także w tym zakresie wniosków dowodowych.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii innego biegłego lekarza sądowego dermatologa, celem wypowiedzenia się co do kwestii spornych, a w szczególności czy skarżący po dniu 1 kwietnia 2012 roku nadal jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

W opinii z dnia 16 maja 2014 roku biegły lekarz sądowy specjalista dermatolog rozpoznał u skarżącego (...). Biegły szczegółowo odniósł się do schorzenia wnioskodawcy wskazując jednocześnie, że zaostrzenia choroby przebiegały u niego z sączącymi się wysiękami, bardzo często dochodziło do erytrodemii - uogólnienia choroby, wówczas zmiany chorobowe zajmowały niemal całą powierzchnię skórną. Biegły wskazał, iż poza objawami (...), powyższe dolegliwości zaburzają normalną aktywność wnioskodawcy, co kwalifikuje M. L. do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zarzuty do wywołanej opinii wniósł M. L. ponownie wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii sądowo – lekarskiej. Uzasadniając swoje stanowisko skarżący wskazał, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie. Odwołujący podkreślił też, że w.w. opinia jest kompleksowa i bardzo szczegółowa, aczkolwiek nie zgadza się z konkluzją lekarza sądowego, która wynika z treści postanowienia Sądu I instancji.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego dermatologa, zlecając mu ponowne zapoznanie się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, pismem procesowym wnioskodawcy z dnia 1 lipca 2014 roku i wypowiedzenie się na okoliczności fizycznego stanu zdrowia wnioskodawcy oraz jego niepełnosprawności.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej. Lekarz specjalista stanowczo wskazał, że schorzenia u wnioskodawcy nie powodują stanów uniemożliwiających lub ograniczających mu wykonywanie ról społecznych i komunikacji społecznej. Biegły podniósł, że M. L. jest zdolny do wykonywania czynności z zakresu samoegzystencji. Schorzenia, na jakie cierpi badany, nie wymagają od osób drugich konieczności sprawowania nad nim długotrwałej opieki i konieczności współdziałania w procesie leczenia oraz rehabilitacji. Forma przewlekłego leczenia, tj. konieczność stosowania leków o działaniu miejscowym (maści, kremów, kąpiele leczniczych, tabletek), przestrzeganie profilaktyki, stosowanie diety, wykonywanie badań analitycznych, wizyt lekarskich u specjalistów nie powodują konieczności sprawowania nad skarżącym żadnej szczególnej opieki. Poza tym, biegły orzekł, iż wnioskodawca może pracować nie tylko w zakładzie pracy chronionej. Toteż biegły podtrzymał orzeczenie lekkiego stopnia niepełnosprawności w związku ze schorzeniem, na które cierpi M. L..

Opinię uzupełniającą biegłego zakwestionował wnioskodawca, wnosząc o wyznaczenie nowego biegłego sądowego. Opinii biegłego nie kwestionował pozwany.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o powołane dowody, w zakresie w jakim posłużyły do ustaleń, Sąd ten obdarzył wiarą. Jako w pełni wiarygodne Sąd I instancji ocenił zgromadzone w aktach sprawy

dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie była przedmiotem zarzutu żadnej ze stron, również i Sąd Rejonowy nie znalazł jakichkolwiek podstaw do odmówienia im waloru prawdziwości i autentyczności.

Ustaleń faktycznych dokonano także w oparciu o wywołane w sprawie opinie sądowo – lekarskie. Sąd Rejonowy wskazał, iż opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla niej przymiotów i kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

W ocenie Sądu I instancji wywołane w procesie opinie wszystkich biegłych wskazują na takie same wnioski. M. L. jest osobą cierpiącą na przewlekłą chorobę, która powoduje u niego obniżenie aktywności życiowej, co kwalifikuje go jako osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim. Wydanie opinii biegli poprzedzili zapoznaniem się z aktami sprawy, całością dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia wnioskodawcy i przebadaniem skarżącego. Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że opinie te są fachowe, kompetentne i rzetelne. Nadto pozwoliły stronom i Sądowi zweryfikować poprawność wnioskowania biegłych. Stąd Sąd Rejonowy przychylił się do konkluzji zawartych ww. opiniach. Zdaniem Sądu I instancji również doświadczenie życiowe i wiedza powszechna pozwala na przyjęcie prawdziwości twierdzenia, że przewlekłość choroby wiąże się z okresowymi zaostrzeniami i remisjami w jej przebiegu, co przekłada się na aktualną aktywność życiową chorującego. W tym zakresie orzekło dwóch niezależnych biegłych lekarzy o specjalności dermatolog. Co znamienne zespoły te wydały takie same opinie. Biegły lekarz w opinii uzupełniającej datowanej na dzień 26 sierpnia 2014 roku jasno, stanowczo i precyzyjnie odniósł się do zarzutów i zastrzeżeń zgłaszanych przez wnioskodawcę. Swoje stanowisko oparł na bezpośrednim badaniu M. L. i wpisach z dokumentacji medycznej przytaczając przykłady stosowanego leczenia, uzasadniając tym samym, konkretnie swoje merytoryczne stanowisko. Wszystkie wywołane opinie zostały sporządzone przez specjalistów w swojej dziedzinie, dysponujących wysokim poziomem wiedzy medycznej i doświadczeniem zawodowym. Opinie sporządzone zostały w oparciu o aktualną wiedzę, a przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. We wnioskach opinii jak i uzasadnieniu biegli jednoznacznie wskazali, że pomimo stwierdzenia u wnioskodawcy istnienia nieodwracalnego i trwałego schorzenia nie wymaga on szczególnej opieki ze strony osób innych. (...)nie powodują stanów uniemożliwiających lub ograniczających wnioskodawcy pełnienie ról społecznych, komunikację społeczną, czy samodzielne zaspokajanie swoich potrzeb życiowych. Skarżący nie wymaga opieki ani współdziałania osób innych przy stosowaniu leczenia i rehabilitacji. Jego schorzenia nie czynią go osobą niezdolną do pracy, nie powodują też konieczności pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, aby kwestionować opinie powołanych biegłych sądowych ani podstaw do wywołania kolejnej nowej (trzeciej) opinii sądowo – lekarskiej. Natomiast składane przez M. L. zarzuty ograniczały się do subiektywnej polemiki z każdą decyzją procesową Sądu I instancji.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazał, iż w jego ocenie przeprowadzone dowody z opinii biegłych lekarzy w sposób zrozumiały, przekonywujący i precyzyjny odpowiedziały na wszelkie mogące się rodzić wątpliwości, a w powiązaniu z pozostałym materiałem procesowym wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W swoich rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, iż istotą sprawy i celem postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym było rozstrzygnięcie, czy schorzenia występujące u M. L. spowodowały niepełnosprawność w stopniu znacznym, umiarkowanym (jak wskazywał na to skarżący) czy lekkim w rozumieniu art. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U. 2011, Nr 127, poz. 721 z późn. zm., dalej jako ustawa), a jeśli tak to określenie tego czy niepełnosprawność ta jest stała czy okresowa.

Stosownie do treści art. 4 ust. 2, wyżej powołanej ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Po myśli zaś art. 4 ust. 3 cytowanej wyżej ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i

fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza zaś naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności określone zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328) a opinie biegłych sądowych wydane przed Sądem Rejonowym są z nimi zgodne. Analiza treści wskazanego rozporządzenia w części dotyczącej zakresu naruszenia sprawności organizmu, jaki bierze się pod uwagę przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności oraz analiza treści opinii biegłych sądowych, w ocenie Sądu Rejonowego, wskazywały jednoznacznie na konieczność oddalenia odwołania ubezpieczonego od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L..

Następnie Sąd I instancji wskazał, iż utrwalonym poglądem w judykaturze Sądu Najwyższego jest, że warunkiem zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jest nie tylko stopień naruszenia sprawności organizmu w odniesieniu do zdolności do wykonywania zatrudnienia, ale także istnienie wymogu pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2014 roku, II UK 360/13).

Celem zweryfikowania prawidłowości ustaleń zawartych w zaskarżonym orzeczeniu WZON oraz twierdzeń odwołującego co do złego stanu jego zdrowia, Sąd Rejonowy dopuścił dowody z opinii biegłych lekarzy z zakresu laryngologii i dermatologii.

Sąd I instancji podkreślił, iż w sprawach, których przedmiotem jest ustalenie stopnia niepełnosprawności, kwestia oceny stanu zdrowia i w konsekwencji zdolności do pracy należy do sfery faktów, wymagających wiadomości specjalnych – wiedzy medycznej. Ustalenia w tym zakresie mogą być zatem dokonane wyłącznie na podstawie opinii biegłych, którzy taką wiedzę specjalną posiadają (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2013 roku, III AUa 903/12, zgodnie z którym podstawę ustaleń dotyczących niezdolności do pracy w postępowaniu sądowym może stanowić jedynie opinia biegłych lekarzy sądowych, sporządzona przez lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stanu zdrowia badanego).

Sąd Rejonowy podniósł następnie, iż orzekający biegli są specjalistami w swoich dziedzinach – dysponują zatem stosowną wiedzą i doświadczeniem zawodowym. Wydanie opinii biegli poprzedzili zapoznaniem się z dokumentacją medyczną i przeprowadzeniem badań lekarskich. Swoje stanowisko zaś w sposób przekonujący uzasadnili. Przedstawione wnioski zostały podtrzymane w kolejnych opiniach biegłych sądowych. Opinie są zgodne z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzą powszechną, a przede wszystkim z aktualnym stanem wiedzy medycznej. Poziom wiedzy biegłych, sposób motywowania sformułowanych przez nich ocen oraz stanowczość poczynionych w opinii wniosków skutkowałą zaliczeniem skarżącego do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, bowiem naruszona sprawność jego organizmu, powoduje w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Skarżący nie wymaga pomocy innych osób, gdyż jego zdolność do pełnienia ról społecznych oraz wykonywania zatrudnienia, z uwagi na występujące schorzenia, jest ograniczona w stopniu lekkim. Natomiast fakt, iż według wiedzy medycznej stan zdrowia skarżącego nie rokuje poprawy, skutkowałą uznaniem naruszenia sprawności organizmu za trwałe, a co za tym idzie, przyznaniem stopnia niepełnosprawności na stałe.

W świetle powyższych uwag oraz ze względu na treść art. 4 ust. 1, 2 i 3 cyt. ustawy Sąd Rejonowy uznał, że zgromadzony materiał dowodowy i ocena prawna nie pozwalają zaliczyć odwołującego do osób niepełnosprawnych w innym stopniu niż lekkim, na stałe.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. L., którą następnie uzupełnił pismem procesowym z dnia 4 grudnia 2014 roku wskazując, iż skarżący wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 października 2014 roku w całości zarzucając naruszenie art. 3 k.p.c. Skarżący wskazał, iż w jego ocenie Sąd Rejonowy wywierał naciski na biegłych co skutkowało wydaniem niekorzystnych dla skarżącego opinii. M. L. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku oraz ustalenie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie, poddając ustalony stan faktyczny rzetelnej i pogłębionej ocenie prawnej, zaś zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania jest spójny i logiczny. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07, LEX nr 442585, surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, jako własne.

Odnosząc się do zarzutu apelacyjnego, wskazać należy, że dolegliwości na które cierpi skarżący, były przedmiotem analizy przez niezależny zespół biegłych lekarzy sądowych z zakresu laryngologii oraz dermatologii oraz odrębnie przez kolejnego biegłego lekarza sądowego dermatologa.

Materiał dowodowy oraz opinie, na których Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia są rzetelne, logiczne i obiektywne. Zostały wykonane przez biegłych o specjalnościach związanych ze schorzeniami odwołującego się. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by je kwestionować. Pomimo, że wnioskodawca został niezależnie od siebie przebadany przez dwóch biegłych lekarzy z zakresu dermatologii, w związku z sygnalizowanymi przez skarżącego (...) przy ocenie stopnia niepełnosprawności biegli nie mieli żadnych wątpliwości i wskazali, iż M. L. jest niepełnosprawny w stopniu lekkim. Przyjmując opinie jako podstawę ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy nie dopuścił się dowolności w ocenie dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena ta mieści się w ramach swobodnej oceny wskazanej w art. 233 kpc. Gdyby Sąd I instancji polemizował w sferze wymagającej wiadomości specjalnych z wnioskami biegłych bez uzupełnienia stanowiska biegłych, którzy wydali opinie odmienne wówczas mogłoby dojść do naruszenia normy art. 233 § 1 kpc. (tak m.in SN w wyroku z 07.07.2005r. w sprawie II UK 277/04).

Podnieść również należy, iż słusznie Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku oddalił wniosek dowodowy o wywołanie kolejnej opinii biegłego. Potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego jest celowa w przypadku zgłoszenia przez stronę nowych dowodów i twierdzeń bądź niedostateczności zebranego materiału dowodowego. (SN w wyroku z 12.01.2005r. I UK 102/04)

Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do czasu, gdy zostanie udowodniona okoliczność korzystna dla strony, a także wtedy, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wczesnej sporządzona opinia jest prawidłowa (wyrok SA w Rzeszowie z 24 stycznia 2013r roku III AUa 1064/12).

Identyczne stanowisko zajął w tym zakresie SN w wyroku z 19 marca 1997 roku w sprawie II UKN 45/97 wskazując, że Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108).

W ocenie Sądu Okręgowego, wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii, ani tym bardziej nie może stanowić podstawy do zmiany orzeczenia Sądu I instancji, który wydając wyrok opierał się o opinie sporządzone w wyżej opisany sposób.

Z powyższych względów wydane przed Sądem Rejonowym opinie biegłych należy uznać za miarodajne i odnoszące się do aktualnego zdrowia M. L.. Z ich treści natomiast jednoznacznie wynika, że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim. Zaskarżony wyrok jest zatem prawidłowy.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, iż zarzut apelacji nie jest zasadny, a jej wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Ponadto Sąd nie stwierdził uchybień skutkujących nieważnością postępowania, do których uwzględnienia Sąd jest zobligowany z urzędu na podstawie art. 378 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.